

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **N. L. H.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-110175-4/SO/sen-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-110175-4/SO/sen-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-2920-25/ZR-2013, **se pro vadu řízení a nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-110175-4/SO/sen-2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti výrokům I. a II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-2920-25/ZR-2013, a v rozsahu těchto výroků bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný dále žalobou napadeným rozhodnutím zrušil výroky III. a IV. uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení v části týkající se úhrady nákladů řízení zastavil. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím žalobkyni ukončil přechodný pobyt na území jako rodinné příslušnici občana Evropské unie dle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dle § 87f odst. 3 stanovil žalobkyni lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky, a dále pod výroky III. a IV. svého rozhodnutí uložil žalobkyni uhradit paušální částku nákladů řízení 1 000 Kč na specifikovaný účet ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány naprosto nedostatečným způsobem zjistily skutkový stav, což je v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále je „správní řád“). Zdůraznila, že správní orgán I. stupně na základě svých domněnek dovodil, že manželství mezi žalobkyní a panem K. bylo uzavřeno účelově, jelikož dospěl k závěru, že existují určité rozpory či nesrovnalosti ve výpovědích žalobkyně a pana K. Konstatovala, že tyto případné nesrovnalosti nelze bez dalšího považovat za dostatečný důvod pro zrušení pobytového oprávnění. Uvedla, že se správní orgány vůbec nesnažily o dostatečné zjištění věci, když se spokojily s protokolem o výsledku pana K. v rámci jiného správního řízení. Poukázala na to, že správní orgán I. stupně sice jednou pana K. předvolal k výsledku v rámci řízení o zrušení přechodného pobytu, avšak ten se telefonicky omluvil a správní orgán I. stupně se z nepochopitelných důvodů již o opětovné provedení jeho výsledku nepokoušel, a to navzdory jejímu návrhu. Namítala porušení svého práva na spravedlivý proces, neboť nebylo vyhověno jejímu návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědka K. Správní orgán I. stupně se s tímto důkazním návrhem dle žalobkyně relevantně nevypořádal, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností, přičemž žalovaný potvrzením tohoto nezákonného postupu zatížil vadou nezákonnosti též své rozhodnutí.
3. Dále namítala, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřiměřené, a tudíž nezákonné, neboť povinnost vydat přiměřené rozhodnutí co do jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že žalovaný se touto nezákonností vůbec nezabýval. Zdůraznila, že rozhodnutími správních orgánů je nepřípustně zasahováno do práva na sloučení rodiny a také do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázala na to, že žalobkyně má na území České republiky manžela a při ztrátě pobytového oprávnění by jej byla nucena upustit stejně jako zemi, kterou si zvolila jako svůj domov. Na podporu svých závěrů citovala rozsudky Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39, 5 As 6/2012-29 a 4 Ads 17/2007-66. Byla přesvědčena, že pokud správní orgán I. stupně zcela v rozporu se stabilním náhledem Nejvyššího správního soudu na problematiku rušení pobytových oprávnění konstatoval přiměřenost napadeného rozhodnutí, je takové rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když nedostatky v přezkumné činnosti se vztahují i na rozhodnutí žalovaného. Dále uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právem Evropské unie, a to se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Ve svém vyjádření žalovaný nejprve obsáhle zrekapituloval průběh správního řízení v dané věci. K věci samé uvedl, že posuzoval, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a současně se zabýval všemi skutečnostmi a listinnými důkazy obsaženými ve spisovém materiálu a v odvolání žalobkyně, které hodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Zdůraznil, že aplikaci § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců shledal důvodnou. Ohledně námitek uvedených v žalobě odkázal na své rozhodnutí.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením ze dne 20. 12. 2013 zahájil správní orgán I. stupně řízení z moci úřední o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87f odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť je důvodné podezření, že se žalobkyně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Dle sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, se žalobkyně a její manžel R. K. na adrese „X“ již několik let nezdržují, pan K. se má zdržovat někde v Praze a žalobkyně má provozovat obchod v Trutnově. Žalobkyně byla v řízení vyslechnuta, přičemž podle protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 12. 5. 2014 byl její výslech z důvodu nedostavení se k výsledku manžela předčasně ukončen. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-2920-25/ZR-2013, kterým žalobkyni ukončil přechodný pobyt na území jako rodinné příslušnici občana Evropské unie dle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a stanovil jí lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého tehdejšího zástupce neodůvodněné odvolání, které i přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnila. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29. 1. 2016.
6. Ve spisové dokumentaci je dále založen protokol o výsledku žalobkyně a protokol o výsledku manžela žalobkyně jako svědka ve věci správního řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 18. 9. 2013. Ve spisu se nachází též výsledek lustrace z informačního systému cizinců a prohlášení žalobkyně a jejího manžela ze dne 9. 1. 2009 o tom, že spolu sdílí společnou domácnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 21. 11. 2018 právní zástupkyně žalobkyně setrvala na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť nebyl žalovaným dostatečně zjištěn skutkový stav, třebaže důkazní břemeno o údajném účelovém uzavření manželství leželo na straně správních orgánů. V této souvislosti zdůraznila, že pouhé nepodložené pochybnosti o účelovém uzavření manželství nestačí. Poukázala na to, že závěry o účelovém uzavření manželství ze strany správních orgánů musí být náležitě odůvodněny, k čemuž v předmětné věci nedošlo, z čehož dovozovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti kategoricky popřela, že by v případě žalobkyně došlo k účelovému uzavření manželství. Uvedla, že správní orgány nemohly bez dalšího vycházet ze specifické rodinné situace žalobkyně, která nesdílí společnou domácnost dennodenně se svým manželem, nicméně udržuje se svým manželem společnou domácnost v J., kde se stýkají. Rovněž ze skutečnosti, že se rodiny obou manželů neznají, nebylo možné dle právní zástupkyně žalobkyně nic dovozovat. Považovala za nepřijatelné, aby žalovaný vycházel ze zastaralých výsledků, které byly učiněny v jiných pobytových řízeních. Uvedla, že je z jejího pohledu nepochopitelné, že žalovaný za nezměněného skutkového stavu změnil názor ohledně účelovosti uzavření manželství žalobkyně. Dále kategoricky namítla, že žalovaný měl zkoumat přiměřenost dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Konstatovala, že žalobkyně v České republice žije více jak 10 let a intenzivně provozuje podnikatelskou činnost. Ani s touto skutečností se dle přesvědčení právní zástupkyně žalobkyně žalovaný řádně nevypořádal, z čehož opětovně dovozovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Na podporu svého přesvědčení o důvodném podání žaloby pak právní zástupkyně žalobkyně zmínila rozsudky Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 93/2015 či 30 A 33/2013, rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 344/2009 a rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 226/2015, 5 Azs 162/2015 nebo 8 As 68/2012.
8. Žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 21. 11. 2018 předem omluvil, neboť nebylo možno zajistit účast pověřeného pracovníka na tomto jednání, přičemž nepožádal o odročení jednání. Byly tak splněny podmínky pro to, aby soud mohl jednat v nepřítomnosti žalovaného, neboť jeho nepřítomnost nebránila projednání a skončení věci.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nepřisvědčil však všem námitkám.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjádřil k námitce žalobkyně, podle níž měly správní orgány zkoumat dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. S touto námitkou soud nesouhlasí. Z rozhodnutí žalovaného je zřetelné, že tuto námitku hodnotil a nepovažoval ji za důvodnou. K této námitce žalovaný výslovně s odkazem na § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců konstatoval, že s ohledem na ukončení přechodného pobytu v projednávaném případě, tedy že se žalobkyně dopustila obcházení zákona uzavřením účelového manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Toto vypořádání odvolací námitky ze strany žalovaného soud shledává zcela dostačujícím. Uvedená námitka tak není důvodná. Z argumentace žalobkyně je zřejmé, že spíše než s nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného nesouhlasila s tím, že by v dané věci nebylo nutné zkoumat dopady do jejího soukromého a rodinného života. To však bude předmětem posouzení jedné z dalších žalobních námitek.
12. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně o tom, že správní orgány neodůvodnily, proč neprovedly důkaz svědeckou výpovědí jejího manžela R. K. Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu opakovaně uvádí, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, Sb. ÚS, sv. 3, s. 51, obdobně např. nález sp. zn. I. ÚS 549/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 65, nález sp. zn. II. ÚS 663/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 19, nález sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, s. 153; dostupné též na <http://nalus.usoud.cz>). Tuto argumentaci lze plně vztáhnout i na dokazování v rámci správního řízení.
13. Žalovaný k navržené svědecké výpovědi pana K. v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se mu výpověď tohoto svědka jeví s ohledem na zjištěný skutkový stav správním orgánem I. stupně, který nevyvolával žádné důvodné pochybnosti o správnosti zjištění, nadbytečnou. Důvod, proč nebyl proveden výslech navrženého svědka, ve svém rozhodnutí zdůvodnil rovněž správní orgán I. stupně. Správní orgán I. stupně k tomu konstatoval, že k sepsání protokolu o výsledku žalobkyně a svědka K. se dostavila „pouze účastnice řízení s advokátem a svědek bezprostředně po zahájení úkonu výsledku telefonicky kontaktoval advokáta, že je ve vlaku z Prahy a ten má zpoždění 30 minut a přislíbil, že na výslech dostaví. Vlastní úkon důkazu sepsání Protokolu o výsledku účastnice řízení a výsledku svědka byl koncipován na nutnosti přítomnosti obou s tím, že jim budou položeny stejné otázky. Správní orgán uvěřil přislíbu, že se svědek k výsledku dostaví ihned po příjezdu do Ústí nad Labem a započal výslech s účastnicí řízení. V průběhu řízení svědek kontaktoval telefonicky advokáta s tím, že ve vlaku zaspal, přejel stanici Ústí nad Labem a vystoupil až v zastávce Benešov nad Ploučnicí. Tímto svědek zmařil úkon provedení důkazu výpovědí, kdy byla zapotřebí přítomnost současně svědka a účastnice řízení, proto správní orgán výslech účastnice ukončil a svědka již dále v jiném termínu nepředvolal a ani ho nevyslechl. Svědek telefonicky Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v 16:30 hod v den výsledku volal, že je již v Ústí nad Labem a může přijít k výsledku. Správní orgán neuvěřil důvodu nedostavení se k výsledku svědka ve stanovenou hodinu, jelikož uváděl, že jede z Prahy, kde pracuje a protože zaspal, přešel stanicí Ústí nad Labem do Benešova nad Ploučnicí. Toto není možné, neboť žádný vlak z Prahy nejede přímo přes Ústí nad Labem do Benešova nad Ploučnicí, to lze jediné s přestupem v Děčíně. Správní orgán se domnívá, že svědek hodlal získaný čas využít k nastudování otázek položených účastníci řízení, proto považuje jeho další výsledek za zavádějící a nevyhověl požadavku advokáta účastnice řízení k jeho výsledku.“ Z uvedeného plyne, že správní orgány ve svých rozhodnutích vyložily, z jakých důvodů navržený důkaz neprovedly.

14. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně stran nedostatečného zjištění skutkového stavu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je na správních orgánech, aby v řízení prokázaly účelovost uzavření manželství (rozsudek ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013–43, www.nssoud.cz), přičemž obcházení zákona musí být žadateli o povolení k přechodnému pobytu přičitatelné a současně musí být naplněna subjektivní stránka ve vztahu k jednání obcházejícímu zákon ve formě přímého úmyslu (rozsudek ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016–32, www.nssoud.cz). Takový závěr předpokládá úplné zjištění rozhodujících skutečností a jejich posouzení ve vzájemných souvislostech. Rozhodně není možné dosáhnout uspokojivého výsledku zdůrazňováním dílčích okolností. Precizním soustředěním skutkového podkladu a vyhodnocením důkazů je třeba vytvořit logický řetězec skutkových okolností nevzbuzující důvodné pochybnosti o skutkovém základu posuzované věci (rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013–34, www.nssoud.cz).
15. Při posuzování výpovědí manželů je třeba zohlednit, že „mnoho rozporů může v obdobných případech plynout ze subjektivního vnímání dotazované skutečnosti. Každý z manželů, zvláště když pocházejí z odlišných kulturních prostředí, může vztah provázející okolnosti a vztah sám vnímat rozdílně. Některé z okolností může v duchu zvyklostí prostředí, ze kterého pochází, subjektivně zdůrazňovat a jiné z téhož důvodu potlačit až eliminovat. Subjektivní je častokrát náhled na fungování domácnosti, společné přátele, každodenní vztahy manželů, na přístup k rodině partnera apod.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 101/2013–34, obdobně též rozsudek ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015–38, www.nssoud.cz). Vzhledem k standardizované formě vedení pohovoru v rámci správního řízení je poměrně jednoduché se na dotazování připravit a odpovědi v předstihu koordinovat: „Není výjimečné, že se právě manželé, kteří sňatek uzavřeli účelově, podrobně naučí genezi jejich vztahu včetně seznámení, žádosti o ruku a dalších dílčích okolností. Stejně tak si mohou nastudovat i údaje o jednotlivých příslušnících rodiny. Pokud naopak necítí potřebu předstírat skutečnost, mohou některé okolnosti, v důsledku neznačených subjektivních důrazů, podcenit a opomenout“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 101/2013–34).
16. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011–102, www.nssoud.cz, ve kterém uvedl, že účelovost uzavření manželství ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani když tomu tak od jeho úplného počátku nebylo.
17. V projednávané věci vycházely správní orgány pouze z protokolu o výsledku žalobkyně ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 18. 9. 2013, protokolu o výsledku jejího manžela z téhož dne, ze sdělení k pobytu ze Shodu s prvoepisem potvrzuje G. Z.

dne 7. 12. 2014 a výsledku lustrace z cizineckého informačního systému. Tyto podklady soud nepovažuje za dostatečné pro závěr správních orgánů o tom, že účelovost uzavření manželství žalobkyně byla prokázána. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že z výše uvedených protokolů o výsledku žalobkyně a jejího manžela sepsaných v rámci řízení o žádosti o trvalý pobyt vyplynuly skutečnosti, na základě kterých vzniklo důvodné podezření, že sňatek mezi žalobkyní a jejím manželem mohl být uzavřen za účelem získání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Správní orgány však toto důvodné podezření v tomto správním řízení relevantním způsobem dále neprověřovaly, neboť svá skutková zjištění založily zejména na výsledcích žalobkyně a jejího manžela, které ovšem byly provedeny v jiném řízení. Soud zdůrazňuje, že v řízení o ukončení přechodného pobytu z důvodu, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona uzavřením účelového manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, by mělo být pravidlem, aby byl vyslechnut nejen účastník řízení, ale též jeho manžel, jelikož jde z hlediska specifčnosti důvodu ukončení přechodného pobytu v těchto případech o stěžejní důkazy. Nestačí proto vycházet toliko z obsahů protokolů pořízených v rámci jiného řízení, na jejichž základě správní orgán I. stupně pojal podezření o možném účelově uzavřeném manželství. Správní orgány by nemusely přistoupit k výsledku účastníka řízení a jeho manžela v rámci řízení o ukončení přechodného pobytu pouze výjimečně, a to tehdy, pokud by např. jejich pořízení nebylo objektivně možné (např. dlouhodobá nepřítomnost některé osoby) nebo pokud dochází k opakovanému zmaření výpovědi (např. opakované selhání předvolání k výsledku).

18. V projednávané věci se správní orgán I. stupně o výsledek žalobkyně a jejího manžela přitom pokusil. Výsledek žalobkyně byl však předčasně ukončen z důvodu, že manžel žalobkyně správnímu orgánu I. stupně v průběhu jejího výsledku telefonicky oznámil, že ve vlaku zaspal a přešel stanici. Výsledek jejího manžela nebyl ze stejného důvodu proveden vůbec, ačkoliv manžel žalobkyně se byl ještě téhož dne, byť se zpožděním, schopen k výsledku dostavit. Soud může do jisté míry souhlasit s tím, že manžel žalobkyně zmařil provedení jeho výsledku a výsledku žalobkyně dne 12. 5. 2014, které měly být dle představy správního orgánu I. stupně provedeny bezprostředně za sebou. Nicméně skutečnost, že se svědek jednou nedostavil k výsledku z důvodu, jemuž správní orgán I. stupně neuvěřil, neznamená, že by správní orgány svědeckou výpověď neměly vůbec provést či že by z toho důvodu neměly dokončit výpověď účastníka řízení. První a omluvené nedostavení se k výsledku totiž nemůže zbavovat správní orgány povinnosti, aby řádně a úplným způsobem vyslechly žalobkyni a jejího manžela. Soudu přitom není zřejmé, proč správní orgán I. stupně znovu žalobkyni a pana K. nepředvolal k výsledku, z obsahu správního spisu žádné překážky, které by tomu bránily, neplynou. Místo opětovného předvolání těchto osob správní orgán I. stupně vyzval účastníky k seznámení se s podklady rozhodnutí a následně ve věci rozhodl. V projednávané věci tedy nelze hovořit o tom, že by existovaly objektivní důvody, pro které nelze výsledky daných osob realizovat, nebo že by z jejich strany docházelo k opakovanému zmaření výpovědi, což by mohlo odůvodnit neprovedení těchto důkazů v dotčeném řízení. Soud proto nemůže souhlasit se závěrem žalovaného, že by skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně nevyvolával žádné pochybnosti o správnosti a úplnosti zjištění a že by výsledek manžela žalobkyně byl nadbytečný. Soud shrnuje, že správní orgány v daném řízení nezjistily skutkový stav v potřebném rozsahu a v důsledku toho je řízení stíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Další námitka žalobkyně spočívala v tvrzení, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahů do jejího soukromého či rodinného života. K tomu soud uvádí, že v přezkoumávaném případě je nutno vycházet z § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, ačkoliv žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 18. 1. 2016, neboť řízení o ukončení přechodného pobytu bylo zahájeno dne 20. 12. 2013. Zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, (dále jen „zákon č. 314/2015 Sb.“), došlo s účinností od 18. 12. 2015 k novelizaci mj. § 87f zákona o pobytu cizinců. Podle § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců s účinností od 18. 12. 2015 platí, že *ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie*. Nicméně v čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb. je obsaženo přechodné ustanovení, podle něhož *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*.
20. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, *ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e*.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona *ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*.
22. Z uvedeného plyne, že zákonná úprava, podle které měly správní orgány v dané věci rozhodovat, neurčovala, že mají zkoumat dopad svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života při ukončení přechodného pobytu z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. V tomto ohledu lze se správními orgány souhlasit. Soud však v této souvislosti považuje za nutné upozornit na to, že v důvodové zprávě k zákonu č. 314/2015 Sb. se k bodu 59 části druhé týkající se změny zákona o pobytu cizinců uvádí: *Pokud jde o tzv. „sankční“ důvody ukončení přechodného pobytu nově uvedené v § 87f odst. 3, ty jsou plně transpozicí směrnice 2004/38/ES. Důvod uvedený v písmenu a) vychází z čl. 27 odst. 1 ve spojení s čl. 29 směrnice. Důvod uvedený v písmenu b) vychází z čl. 14 odst. 1 směrnice. Důvod uvedený v písmenu c) pak vychází z čl. 35 směrnice. A důvody uvedené v písmenu d) a e) vyplývají z čl. 27 odst. 1, 2 a 3 směrnice. Všechny tyto důvody ukončení přechodného pobytu jsou v zásadě obsaženy již v dosavadní úpravě, i když pomocí odkazu na § 87e, resp. § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců*. Dále soud poukazuje na zmiňovaný čl. 35 směrnice 2004/38/ES, podle něhož platí, že *členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31 (důraz doplněn soudem).

23. Z uvedeného plyne, že zákonodárce přistoupil k novelizaci § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců proto, aby tento důvod ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedl do souladu s čl. 35 směrnice 2004/38/ES. Obsahová změna daného důvodu ukončení přechodného pobytu provedená zákonem č. 314/2015 Sb. oproti předchozímu znění přitom spočívala pouze v doplnění toho, že správní orgány jsou povinny zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Z postupu zákonodárce je tak zřejmé, že si byl vědom toho, že právní úprava ukončení přechodného pobytu ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zcela nereflektovala požadavky na přiměřenost dopadů rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, jak určovala uvedená směrnice, která měla být transponována do 30. 4. 2006 (čl. 40 odst. 1 dané směrnice).
24. Je dále nutné uvést, že přímý účinek směrnice nastupuje tehdy, pokud stát neprovedl transpozici směrnice vůbec nebo ji neprovedl řádně. Předpokladem uplatnění přímého účinku směrnice je, že povinnosti, jež ukládá, jsou v ní formulovány dostatečně určitě, přesně a bezpodmínečně, a že uplynula lhůta pro její transpozici. Zároveň musí platit, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci.
25. Soud shledal, že úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. týkající se ukončení přechodného pobytu rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, pokud se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, byla v rozporu se směrnicí 2004/38/ES, neboť správním orgánům neukládala zkoumat dopady do soukromého a rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie. Soud proto s ohledem na výše uvedené konstatuje, že správní orgány měly v tomto případě hodnotit možné dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to s ohledem na přímý účinek směrnice 2004/38/ES. Není tak správný názor žalovaného, že při ukončení přechodného pobytu pro obcházení zákona uzavřením účelového manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a že nemusí hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný a rovněž i správní orgán I. stupně proto pochybili, pokud se vůbec nezabývali možnými dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, čímž jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Uvedenou námitku žalobkyně tedy soud shledal důvodnou.
26. Z popsaných důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení a nezákonnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
27. V dalším řízení správní orgány doplní dokazování o výsledch žalobkyně a jejího manžela a provedou další důkazy ke zjištění skutečného stavu z vlastní iniciativy. Na základě takto doplněného správního spisu znovu posoudí, zda žalobkyně manželství uzavřela výlučně za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účelem získání povolení k přechodnému pobytu, a to i v tom rozsahu, zda manželství žalobkyně nezačalo plnit svou funkci až v průběhu správního řízení. V případě, že bude tato skutečnost prokázána, zhodnotí, zda jejich rozhodnutí nebude nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

28. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast při jednání soudu – písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)